

„поднебесныиъ. Сегѡ р ди пр имите всѧ дѣлѧ
„божиѧ.“ (Кз Ефес. 6. 12. и 13.)

Зловни тѣ дѹхове ни нараняватъ сѧсъ свои-
тѣ огненки стрѣли, отъ които можемъ да се опа-
зимъ само сѧсъ щитата на вѣра-та. Заради това
съдолжна нашата вѣра да бѫди скъога жива,
търъда и съ пламенна любовъ исполнена: споредъ
тъй тръба да бѣгамъ и отъ мирски-тѣ съблазни,
да си кардимъ сърце-то отъ сичкитѣ грѣхони из-
гами, по често да оправлами свой-атъ погледъ и
мысалъ на Іисѹса Христа и на негови-тѣ страда-
нїа, да сме постоаны въ тайнствено-то съ Бога
обещенїе, като предавамъ себе си на негово-то бла-
годатно водителство, сѧсъ вниманїе и съ слѣшанїе
да ходимъ по воля-та на пресватаго дѹха Го-
спода.

Р А З М И Ш Л Е Н I Е.

Молитва.

Предъ тебѣ г споди стои Ѣкрыто с рдце мое,
испытуемъ сердца человѣкъвъ: ты вѣси и немощь,
и злобе разположеніе сердца моегѡ.

Какъ оно лѣсно истинка въ любви, и изнемога-
етъ въ вѣре. Грѣхъ бо силенъ, страсти свирѣпи,
мѣръ лажливи; а с рдце слѣво, самоисправленіе тѣ-